

Főhajtás osztályfőnökünk előtt

Dr. Kovács Istvánné Frankovics Magdaléna születésnapjára

1953 szeptemberének első tanítási napján az első órára egy ifjú tanárnő nyitotta ránk az osztály ajtaját. Új arc a pályán, egykorú a növérrel, alig idősebb néhány osztálytársunknál, akik mindenféle háborús és háború utáni buktatók, csehországi kényszerű vargabetűk és egyebek miatt késve jöhettek a komáromi magyar gimnáziumba. Ő volt Frankovics Magdaléna tanárnő. A kies, vadregényes Jászón, a nagy premontrei kolostor árnyékában született, s akkor végzett a pozsonyi egyetem Bölcsészkarán, magyar szakon. Rajta volt az ifjúság és az egyetemi tanulmányok hamva, amikor érezhető lámpalázzal az ajtót mint magyartanárunk és osztályfőnökünk betette maga után, és föllépett a katedra tekintélyt parancsoló magasára. Egy aprócska, bájos, törekeny leány egy csapat tizennyolc év körüli majdnem-férfi és majdnem-nő tudásra és életre lázas szeme előtt.

Nem volt könnyű dolga. Végzősök voltunk, neki kellett osztályunkat az érettségiig elvezetnie, s olyan kiváló férfi tanárok oktató-nevelő munkáját folytatnia, amilyen Frankovics tanárnő szakterületén Turczel Lajos és Horváth József volt. Egyikük igazgatónk, a másik dirihelyettes, majd az óvónőképző igazgatója és egyetemi tanári pályára predesztinált, már a kezdet kezdetén híres pedagógus.

Osztályfőnök tanárnőnk állta a sarat. Nagy szeretettel és beleérzéssel bánt velünk. Inkább mosolygó, mint haragos arcára emlékszem, és nagyon szépen, fölkészülten tanított. Az ő érdeme is, hogy néhányunk diákpályája, Bitter Feriével, (Zs.) nagy Lajoséval Tóth Gézáéval, Tőzsér Árpíéval az enyém is töretlenül ívelt az egyetemi magyar szak első évfolyamába és tovább, egy másik coporté pedig a tanárképző főiskolára és más hivatásokba, ahol a felvidéki magyar ügyek szolgálatában állhattak. Átlag fölötti felkészültségünket, olvasottságunkat az ő átlagot messze felülmúló tanári munkájának is köszönhetjük, s ez nemcsak a szűken vett magyar nyelv és irodalomra vonatkozott, hanem a többi humán szakterületre is érvényes volt. Látókörünket tágitották. A tudás, a munka, az alkotás-építés, a

szolgálat szomját nevelték belénk, s aki ezt teszi, az a legjobb nevelői úton jár. Az így képzett diák már magát oktatja és nevelgeti, akit csak irányítani, nem pedig sarkantyúzni kell. Frankovics tanárnő halkán, mosolyogva, az idősebb nővér mamás szeretetével cselekedte.

Akkoriban kötött frigyét szerelmével, Dr. Kovács István gyermekgyógyásszal, s ballagásunkat már a boldog női állapot látható jegyével vezette. Házasságukat az Úr két fiú- és egy leánygyermekkel, majd hét fiú unokával áldotta meg. Egyelőre. A gimnáziumban csak két évig szolgált, 1955 szeptemberétől a magyar gépipari technikumban oktatta a magyart. Onnan vonult nyugállományba.

A hőskor egyik hősének kijáró tisztelettel és szeretettel gondolok Dr. Kovács Istvánné szül. Frankovics Magdaléna tanárnőre, hajdani osztályfőnökökre, aki mint egy köteg váltóbotot, az egyetem magyar tanárkének 1954-ben átadott bennünket. Ketten még megvagyunk az ötből, és hálával emlegetjük a tanárnőt. Isten éltesse őt övéivel együtt jó egészségben, boldogságban, nagyon sokáig. Jövőre találkozunk!

Koncsol László

József Attila-díjjal tüntették ki Koncsol Lászlót

Örömmel értesültünk arról, hogy gimnáziumunk egykori diákja, az 1954-ben érettségizett *Koncsol László* az 1848–49-es forradalom és szabadságharc március 15-i (160.) évfordulója alkalmából Magyarországon József Attila-díjat kapott. Az ebből az alkalomból adott kitüntetések az oktatás és a kultúra területén jelentős eredményeket elérő alkotóknak és pedagógusoknak ítélik oda.

Koncsol László Dereglyőn született 1936-ban; a tanári képesítésű értelmiségiek közé tartozik. Íróként és költőként maga is műveli, kritikusként és szerkesztőként pedig szervezi a szlovákiai magyar irodalmat. Mindemellett felbecsülhetetlen értékű munkát végez a Csallóközi Kiskönyvtár helytörténeti sorozat szerkesztésével, amelynek már a 38. kötetét készíti kiadásra. Jelentősebb művei: *Ívek és pályák* (1981), *Vizesnapló* (1984), *Nemzedékem útjain* (1988), *Ütemező* (1990), *Patonyföld I.* (1996), *Vallató* (2002), *Csallóközi merülések* (2007).

Szeretettel gratulálunk és további eredményes munkálkodást kívánunk neki.

J. L. I.

Az elemitől a diplomáig (1934 – 1988)

Egy öreg diák vallomása

Drága jó édesanyám mindig arra tanított, hogy ha valamit elkezdesz, azt fejezd is be.

Szlovák faluban születtem. Anyanyelvem magyar. Anyám jóformán egy mondatot sem tanult meg szlovákul. Szlovák elemi iskolába kerültem. A kezdet nehéz volt. Megtanultam a nyelvet, és aránylag jó tanulóvá váltam. Az ötödik elemi iskolai osztályt már magyarul fejeztem be Komáromban 1939-ben. A komáromi szentbenedeki rendi gimnáziumban mint elsősnek a magyar nyelvvel nehézségeim voltak. Nem volt nyelvtani alapom. A tanulmányi értesítőmben osztályfőnököm, dr. Borka Géza azt írta be, hogy anyanyelve „szlovák”. Anyám sértődötten ment osztályfőnökömhöz, hogy ezt javítsa ki. Szorgalmas voltam, s mire negyedikes gimnazista lettem, tudásommal már megelőztem osztálytársaimat, pedig az első osztály első félévében három tantárgyból is megbuktattak. Nehéz évek voltak. Különórákon, rajzkurzuson vettem részt Harmos Károly tanár úrnál. Mivel az aviatika érdekelt, az aerokör repülőmodellező tagja is voltam, és a háziversenyem modelljeivel első díjat nyertem, majd Esztergomban a nyári szünet alkalmával vitorlázó-repülő-kiképzésen vettem részt két két alkalommal: 1943 és 1944 nyarán.

A 2. világháború befejeződése után a sors sokfelé vetette a komáromi bencés diákokat. Többen Érsekújvárott vizsgáztunk, mert a mi iskolánkat bezárták. Én Győrbe kerültem a Czuczor Gergely Gimnáziumba. Végül Hites Kristóf paptanár segítségével a dél-komáromi gimnáziumban érettségiztem.

Életemben hat foglalkozásom volt: asztalos, szőnyegszövő, traktoros, szaxofonoztam zenekarban, vitorlázórepülő-képzésen pilótavizsgát tettem, levelező tagozaton testnevelő és földrajz szakos pedagógus lettem. A kedvteléseimnek is hódol-

Bonczek László július 14-én lesz 80 éves

hattam vitorlázórepülőként, és a vizitúrákon sok felejthetetlen élményben volt részem.

Egész életem folyamán emlékeztem édesanyám szavaira: „Soha ne add fel!”

Bonczek László

Tisztelt gyászoló család, kedves barátunk és osztálytársunk, Koncz Jóska!

Mély fájdalommal és lesújtva vettük a szomorú hírt, itt hagyta minket, távoztál sorainkból. Mély megilletődéssel nézem e gyászos ravatalt, hiszen régi jó barát, osztálytárs, igaz ember fekszik itt, akinek tevékenysége nagyban gazdagította közösségünk életét. Több mint fél-századdal ezelőtt együtt koptattuk veled szeretett iskolánk padjait, és azóta is számtalanszor együtt töltöttünk sok kellemes órát, beszélgettünk és emlékeztünk. S most megrendült lélekkel és fájó szívvel állunk koporsód előtt, és nehéz elhinnünk, hogy nem leszel már velünk.

Nehéz szavakat találni, hogy mit érzünk, amikor tudjuk, hogy a mindig mosolygós, víg kedélyű barát, az órákra mindig becsületesen felkészülő osztálytárs, akiből áradt az optimizmus, egyszeriben nincs közöttünk. Nemcsak diákként ismertünk, tudtuk, hogy mily szerető férj és gondoskodó apa voltál családod számára és támaszára.

Szomorú pillanat ez mindnyájunk számára, de próbálunk vigasztalódni azzal a tudattal, hogy emléked megőrizzük, mindig szeretettel emlékezünk majd rád. Egy jóságos emberi élettel szegényebb lesz közösségünk, és gazdagabb az anyaföld. De a te életed tanítása megmarad mint áldott emlék. Adjon az Isten neked csöndes síri álmot, és fenn boldog felébredést.

Isten veled!

Horváth István

1957-ben érettségizett volt osztálytárs

A komáromi bencés gimnázium utolsó éve

A II. világháború zavaros napjai miatt 1944. április 1-én befejeződött az iskolai év. Ekkor a pápai gimnáziumból visszatérő Bíró Lucián lett az igazgató. 1944. szeptember 1-én ugyan elkezdődött az új tanév (jelképesen), de október közepén be is fejeződött. Falragaszok, hirdetmények jelentek meg, hogy 16 éves kortól 60 éves korig minden férfinak jelentkeznie kell a hatóságoknál. A tanárok és a diákok többsége elhagyta a várost. A zűrzavaros időszak már március közepén elkezdődött, miután német katonaság szállta meg a várost. A be nem vonult, esetleg bujdosó gimnazisták, és akiket nem hurcoltak el koncentrációs táborokba, átéltek a rombolásokat, majd új erőre kaptak. A szovjet-orosz hadsereg 1945. március végén szállta meg városunkat. A gimnázium épülete már előtte hadicélokot szolgált.

1945. április elejétől Bíró Lucián diákigazolványt adott ki a diákoknak azonosítás céljából, hogy ne érje őket semmiféle atrocitás, bántalmazás. 1945. június 28-án Boldoghy Márius bencés tanár mint osztályfőnök, bizonyítványokat adott ki a VI. osztályról, főleg azoknak, akik magyar honba távoztak. 1946. április 15-én mint igazgatóhelyettes, ismét adott azok részére is, akik Érsekújvárból kénytelenek vizsgázni a VI. osztályból, mert Komáromban nem nyílhatott meg a magyar gimnázium. Akik levizsgáltak, szlovák nyelvű bizonyítványt kaptak, de Boldoghy Máriustól magyar nyelvűt is. Sem az érsekújvári, sem a magyar nyelvű bizonyítványt nem fogadták el Magyarországon. Honosító vizsgát kellett tenni. Ennek alapján sokan Magyarországon folytatták tovább tanulmányaikat, néhányan magántanulóként egészen az érettségig. Néhány komáromi diák a szlovák gimnáziumban tanult tovább, és ott is érettségizett. 16 bencés diákot Hites Kristóf bencés tanár készített elő a VII. osztályra és az érettségire a délkomáromi koedukált gimnáziumban, akik ott 1948-ban sikerrel érettségiztek. Ők voltak a komáromi bencés gimnázium utolsó mohikánjai. A gimnázium épületében csak 1950-ben kezdődött újra magyar nyelven a tanítás, s folyik így egészen napjainkig.

Bonczek László öregdiák

Wass Albert (1908 – 1998)

Üzenet haza

Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónap, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska rágja is le a vetést.
Ha vakond túrja is a gyökeret.
A világ fölött öröklik a Rend
s nem vész magja a nemes gabonának,
de híre sem lesz egykor a csalánnak;
az idő lemarja a gyomokat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa
s a vérző csonkból virradó tavaszra
új erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig lesznek fák, mikor a rozsda
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé teszik is a földdel,
nemzedékek örváltásain
jönnek majd újra boldog építők
és kiássák a fundamentumot
s az erkölcs ősi, hófehér kövére
emelnek falat, tetőt, templomot.

Jön ezer új Kőmíves Kelemen,
ki nem hamuval és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szenteltvízzel és búzakenyérrel
és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentom Istentől való
és Istentől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

És üzenem a volt barátainak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjok leszek
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak és megyünk
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.

És üzenem mindenkinek,
testvérnak, rokonnak, idegennek,
gonosznak, jónak, hűségesnek és alávalónak,
annak, akit a fájdalom üz és annak,
kinek kezéhez vércseppek tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fönt a magos ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok
a s víz szalad és csak a kő marad,
a kő marad.

Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és békességesek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!

Likasszák már az égből fönt a rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És lészen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.

Bajorerdő, 1948.

A fenti verset a költő születésének 100. és halálának 10. évfordulója alkalmából közöljük.

Tihany – 1944 – AD NOTIAM ET AD FUTURAM MEMORIAM!

A 113-as Jókai cserkészcsapat utolsó tábora

A komáromi Szent Benedek-rendi katolikus gimnázium keretében működő 113-as Jókai cserkészcsapat parancsnoksága 1944-ben a Balaton tihanyi félszigetén, egy rejtett tisztáson, a Ciprián-forrás közelében szervezte meg a nyári nagytábort. A hatvannégy éve megtörtént eseménynek ugyan vannak még élő résztvevői, de azok emlékezőtehetsége az idők folyamán ugyancsak hézagossá vált. Ezért volt fontos elővenni az 1944. június 30-án kiadott hajdani sajtóterméket, a „Csoport-híradó” 4. (tábori) számát. Az öt sűrűn gépelt oldalon bepillantást nyerünk cserkészcsapatunk tihanyi táborozásába. A becses kiadványt Binder Béla Dunaszerdahelyen élő néhai kiscserkész őrizte meg, mely időrendi sorrendben rögzíti a háromhetes tábor első két hetének fő eseményeit. Elöljáróban érdemes felidézni a táborparancsnokság beköszöntőjét:

„Amiben néha már mi is kételkedni kezdtünk, mégiscsak sikerült: háború ötödik esztendejében, körülöttünk lobogó lángtengerek között, ezer akadályon keresztül felépítettük a parányi kis békeszigeten cserkészbirodalmunkat, ahol elfeledkezve a nagyok világának borzalmairól, az álmaink és elképzeléseink szerint jobb világot éljünk. Hogy egy romantikus félsziget lombos zugába rejtőzve a természettől tanuljuk és lessük el, milyen az élet, amelybe nem rontott bele a hazug és meghasonlott civilizáció. Egyik oldalról komor sziklafal vigyáz reánk, fejünk fölé lombosátor borul, alattunk a Magyar-tenger csillogó hullámai, ezerszínű partja mosolyognak. Belül pedig sátrink és szívünk ajtaja mögött a békés szabad élet áldott nyugalma és öröme élvezzük. Üzenjük mindazoknak, akik most ránk gondolnak, ne aggodjanak miattunk, ne féltsenek bennünket. A mi világunk most jobban működik, biztosabb, szebb és értékesebb, legfőképp Istenhez közelebb áll, mint az, amelyet otthon hagytunk. Hisszük, hogy testben és lélekben felüdülve, a nagy próbákhoz felerősödve térünk vissza abba a megingott világba, amelyből három hétre elmenekültünk.”

Kaszap István sírjánál Székesfehérvárott

Annak idején komoly előkészületek után 1944. június 19-én, hétfőn utaztunk el a komáromi déli pályaudvarról Kisbér és Zirc érintésével Székesfehérvárra. Ott rövid városnézés és Kaszap István (1916–1935) néhai legendás cserkésztestvérünk sírjánál kegyeletünk lerovása után folytattunk utunkat Tihanyba. Felszerelésünket az apátság szekerei 5 fordulóval szállították a Ciprián-forráshoz közeli

tábohelyre. Még aznap felállítottuk sátrinkat, másnapra már működött a konyha, és elkezdődött a tábori élet. A három hét alatt volt idő bőven bekalandozni a 12 négyzetkilométeres félsziget minden zugát, megismerni annak természeti és történelmi értékeit. A tihanyi „visszhang” akkor tökéletesen működött. Nem tartozott a ritkaságok közé a „kecskeköröm”. A közeli (azóta bizony kiapadt) Ciprián-forrás elegendő ivóvizet szolgáltatott tábori konyhánk működéséhez. A mindennapi reggeli és esti tisztálkodást, fürdést a közeli Balaton „Marhaitató” nevű részén végeztük.

Tisztálkodás után a „Marhaitatónál”

Parancsnokunk – a karizmatikus Hites Kristóf (1913–1999) – és a vezető gárda – a segédtsztek, rajvezetők, őrsvezetők – mind a komáromi Benedek-rendi gimnázium kötelékébe tartoztak. Tanárok, egyetemi hallgatók (néhai bencés diákok), valamint a 11-éves elsősöktől felfelé a nyolcadikosokig alkották a táborlakók népes családját. A konyhát Balogh Kálmán öregcserkész irányította. Olykor kozmás ételeit mohón fogyasztottuk. A tábor díszvendége volt a komáromi cserkésztest szellemi irányítója és néhai parancsnoka, Bíró Lucian (1898–1990). Cserkészszokadalmunkat (kb. 70 főt) hathatósan támogatta a tihanyi bencés apátság gazdasága. Onnan kaptuk a friss tejet, kenyeret.

Kiemelkedő tábori műsorral szerepeltünk a nagyközönség előtt Balatonfüreden, ahol megjelent mecénásunk, maga Gidró Bonifác (1869–1958) tihanyi apát is. Az igazi nagy élmény az éjszakai riadó és az „amerikai ejtőernyős” elfogása volt, akit nem más, mint Cornides Pista (1920–1999) személyesített meg. Természetesen a tábori élet nemcsak ebből állt. Gyakorlati tennivalók mellett időnként a jellemképzés, a próbák letétele, valamint az őrsvetetői tanfolyam töltötte ki, s mindez már komoly munkának számított. Esténként aztán a napiparancs elhangzása után még elénekeltük a kedves régi dalt:

„Csend lett már mindenütt, éj borult a tájra,
Egyedül világít tábortűzünk lángja.
Cserkészek készülnek éji pihenőre,
Szívüket kitárják Istenük elébe.”

Ezután szólalt meg a kürt szava, a takarodó...

A három hét letelte után bizony nehéz szívvel bontottuk le sátrinkat. Nem is sejtettük, hogy ez a tábor a komáromi 113-as Jókai cserkészcsapat utolsó nagy megmozdulása. A történelem vihara aztán mindent elsepert...

Stohlmann András

Segédtsíztünk előad,
háttérben a táborkapu

Csomag érkezett
hazulról

Papp Géza (1922 – 1998)

„Ami bennem lélek, veletek megy;
Ott fog köztetek lenni mindig.
Megtalálsz virágaid között, mikor elhervadnak;
Megtalálsz a fálevélben, mikor lehull;
Meghallasz az esti harangszóban...”

Jókai Mór

(Az első sor a síremlék felirata.)

Halálának 10. évfordulója alkalmából tisztelettel emlékezünk Papp Géza magyar-történelem szakos tanárra, aki az 50-es évek „hőskorában” a legszintalanabb diákok figyelmét is lekötötte magyarázataival, a magyar irodalom iránti határtalan lelkesedésével.

Emléke legyen áldott!

Németországi ösztöndíj a jutalom

A selyés diáklányok első, második és hatodik helyezést értek el a német nyelvi olimpia országos döntőjén

A kiváló eredmény objektív megítéléséhez tudni kell, hogy az országos döntőbe csak a kerületi forduló első helyezettjei juthatnak el. Ez azt jelenti, hogy a Nyitrai kerületben a selyés diáklányok saját kategóriájukban valamennyien első lettek, maguk mögé utasítva a szlovák iskolákból érkezett tanulókat is. *Fekete Judit* tanárnő a verseny kapcsán megjegyezte: ilyen szintű megméretésnél a kiváló nyelvtudás önmagában már nem elég a jó helyezés eléréséhez; a diákok kreativitására, rögtönzőképességére, merész kiállítására és az átlagost meghaladó általános műveltségére is nagyon nagy szükség van ahhoz, hogy azonnal reagálni tudjanak a legkülönbözőbb témákban feltett kérdésekre.

Az országos döntőben elért eredményeknek köszönhetően *Deák Katalin* (1. helyezett) és *Halász Lilla* (6. helyezett) a nyár elején négy, illetve három hetet tölthet Németországban, ahol tovább tökéletesíthetik

nyelvtudásukat. Ebből a szempontból *Majer Susanne* (2. helyezett) kissé keserű szájjal gondol a versenyre, hiszen ő (mivel befejezi gimnáziumunkban a tanulmányait) tárgyi jutalomban részesült.

V. Krasznica *Melitta*

Kárpát-medencei versenyen győztek a Selye János Gimnázium diákjai

Forradalom és szabadságharc (1848–1849) témával hirdette meg a Pannonhalmi Bencés Főapátság és a Rákóczi Szövetség 2008-ban a Kárpát-medence legrangosabb történelem versenyét, a Cultura Nostrát. A hetedik alkalommal megrendezett verseny a magyarországi és a határon túli magyar középiskolások 3 fős, történelem iránt érdeklődő csapatait szólította meg. A verseny első fordulójába – írásbeli feladatsor kitöltése – gimnáziumunk 3 csapata kapcsolódott be. A Kárpát-medence különböző városaiban párhuzamosan írt elődöntőn 242 csapat, azaz 726 diák vett részt, még február 12-én. Néhány héttel később együtt örülhettünk 9 másik csapattal: szorgalmas felkészülésünk eredményeként mi is bejutottunk a március végi pannonhalmi, Kárpát-medencei döntőbe. A verseny a téma mély ismerete mellett a csapatok kreativitására és forráselemző képességére is nagy hangsúlyt fektet, így tanárnőnk segítségével nemcsak a forradalmi eseményekre, a szabadságharc csatáira és a nemzetközi politikai helyzetre, hanem a kép-, idézet- és személyiségelemzésre is igyekeztünk odafigyelni. A döntő március 29-én, szombaton vette kezdetét a Pannonhalmi Főapátság épületében, két pécsi és egy-egy békéscsabai, budapesti, egri, miskolci, nagybereg, nagyváradi és révkomáromi csapat részvételével. A csodálatos környezetben megrendezett versenyre, sajnos, két csapattagunk is beteg, ám annál nagyobb elszántsággal érkezett. A szóbeli döntő zsűrijében *Gergely András* és *Dobszay Tamás*, az ELTE adjunktusai és *Velkey Ferenc* egyetemi docens foglaltak helyet. A többfordulós vetélkedő először gyors reagáló-, majd licitálókészségünket tette próbára, végül még a korabeli események felelevenítésére is sor

került. Ebben a feladatban másik csapattal karöltve kellett bemutatnunk egy képviselőházi vitát Jellasics horvát bán üldözéséről, melyet jóleső tapssal jutalmazott közönségünk. Lelkesedésünket a verseny végeztével már csak meglepetésünk múlta felül: első helyezettként és egyben különdíjasokként vehettük át az oklevelet és a könyvcsomagot. A második helyet a pécsi, míg a harmadikat az egri csapat szerezte meg. A díjátadó ünnepségen részt vett *Várszegi Asztrik* püspök, pannonhalmi főapát, *Halzl József*, a Rákóczi Szövetség elnöke és *Simon Attila*, a Herendi Porcelánmanufaktúra vezérigazgatója, a támogatók jóvoltából pedig mind a 10 csapat részt vehet egy nyári jutalomutazáson. Csapatunk tagjai *Fülöp Enikő*, *Pakši Julianna* és *Kovács Orsolya* voltak, felkészülésünket *PhDr. Kovácsné Deák Irén* tanárnő segítette. Köszönjük szépen!

Kovács Orsolya

Földrajzosaink országos és nemzetközi sikerei

A komáromi Selye János Gimnázium diákjai már évek óta sikeresen szerepelnek országos és nemzetközi földrajzversenyeken.

A Nyitrai Kerületi Iskolaügyi Hivatal a szokásosnál korábban, már március 10-én megrendezte a középiskolák földrajzi kerületi versenyét, amelyre ebben a tanévben iskolánkból 7 diák készült fel. Közülük öten érték el azt a szintet, amelynek birtokában nyugodt lelkiismerettel indulhattunk el Aranyosmarótra (Zlaté Moravce), ahol hagyományosan ezt a versenyt rendezik. Négy kategóriából diákjaim háromban indultak (*A*, *C*, *D*). Az egyre nehezebbnek tűnő megméretés most kiválóan sikerült, ugyanis két kategóriában komáromi gimnazista végzett az élen.

Az *A* kategóriában *Pakši Julianna* (3.D) és *Baka Dávid* (1.A) eredményes megoldói lettek ennek a versenynek, amely azért is értékes számunkra, mert

mind a négy kategória vetélkedése teljes mértékben szlovák nyelven zajlik. Talán ennek is „köszönhető”, hogy már második éve iskolánkon kívül csupán egy magyar középiskola hajlandó megméretni tanulóinak földrajztudását számukra idegen nyelven.

Lovász Péter, a 2.D osztály tanulója tavalyi 4. helyezését alaposan túlszárnyalta, hiszen a *C* kategóriában az egész verseny legmagasabb pontszámával (109) az 1. helyezést érte el.

Farsang István 1.A osztályos tanuló újonc létére egyből legmagasabbra tört, hiszen a *D* kategória 1. helyét hozhatta haza. Mindkét diákunk a Nyitrai Konstantin Egyetem Földrajz Tanszékének tanáraiból álló szakmai zsűri külön elismerését is kivívta. Ugyancsak a *D* kategóriában *Varga Anna* (1.D) eredményes megoldóként a 6. helyezést érte el. A két első helyezett képviselte iskolánkat és a Nyitrai kerületet is április 11–13. között a

Konczer József a köztársasági elnöknél

Ivan Gašparovič köztársasági elnök 2008. április 18-án fogadta a 2007-es év legeredményesebb diákjait és felkészítő tanárait. A találkozón – a magyar oktatási nyelvű intézményekből egyedülként – **Konczer József**, a Selye Gimnázium tavaly érettségizett diákja is jelen lehetett tanárával, Szabó Endrével együtt. József a 2007-es nemzetközi fizikai olimpián elért bronz-érmével vívta ki ezt az elismerést. (vkm)

Próзамondás – 1. hely

A vers- és prózamondók Tompa Mihályról elnevezett 17. versenyének országos fordulóján *Ölvecký András*, a Selye János Gimnázium 1.C osztályos diákja – prózamondásban – a 4. kategória első helyén végzett. A versenyre *Spátay Adrianna* tanárnő készítette fel.

►►► Földrajzosaink országos és nemzetközi sikerei

festői Bártfán az országos döntőben. Fiaink igazán kitettek magukért, mert nagyon szépen végeztek a 64 tagú mezőnyben. *Lovász Péter* országos 7., *Farsang István* pedig 4. helyezést ért el, mindössze egy ponttal lemaradva a bronzéremről. Elért eredményükkel mindketten felvételt is nyertek a Comenius Egyetem Természettudományi Kara Földrajz Tanszékére.

Ez idén 10. alkalommal kaptunk meghívást a számunkra különösen kedves Garay János Gimnáziumból, Szekszárdról a Körösi Csoma Sándor Nemzetközi Földrajzversenyre. 128 pályamunkából összesen 24 kapott meghívást a Felvidéken kívül Erdélyből, a Vajdaságból, Szlovéniából és Magyarország különböző városaiból. Olaszország volt a verseny témája, amelyre szeptembertől iskolánk hat diákja készült: *Kovács Orsolya* és *Csütörtöki Hajnalka* (3.C), *Václav Krisztina* és *Juhos Katalin* (2.B), *Zsák Tünde* és *Morávek Bence* (1.A).

Közülük két diákunkat is meghívták a nemzetközi döntőbe. *Csütörtöki Hajnalka* a 19. helyezést érte el, *Kovács Orsolya* viszont (ezen a versenyen újoncként) a tőle megszokott magabiztos versenyzéssel nemcsak az 1. helyezést, hanem többnapos olaszországi kirándulást is nyert.

Úgy gondolom, hogy akik ezt a tantárgyat az átlagnál jobban kedvelik, és magasabb szinten művelik, méltóképpen képviselik a komáromi Selye János Magyar Tannyelvű Gimnáziumot országhatárokon belül és kívül is. Köszönet és elismerés érte!

Fehér István földrajztanár

JÁTSSZUNK...

15 éves a GIMISZ SZÍNPAD

Nálunk, szlovákiai magyaroknál az a szokás, hogy vagy nagyon szomorúak vagyunk, és igen-igen sajnáljuk magunkat, vagy pedig ünnepelek. Mégpedig úgy, hogy a bokros teendői miatt/mellett/okán irányunkban figyelmen kívül hagyva erőszakkal magunkra „fókuszáljuk” és megünnepeltetjük a fennállás második, ötödik vagy akár hányadik évfordulóját. Az ünnepelés „intenzitása” meg attól függ, hogy mekkora az aktuálisan soros ünnepelt „befolyásoltsága”.

Értesítés

Értesítjük baráti körünk tagjait, hogy a következő szokásos hétfői összejövetelünket **augusztus 25-én**, kivételesen a hónap negyedik hétfőjén tartjuk 16 órakor.

Szeptember 15-e ünnep lévén, ugyancsak a negyedik hétfőn találkozunk **szeptemberben, tehát 22-én**, a szokott időpontban.

Felhívás

A **Komáromi Öregdiák**-ban folyamatosan szeretnénk megjelentetni az iskola életét dokumentáló régi képeket. Kérjük olvasóinkat, egyesületünk tagjait, illetve az iskola volt diákjait és tanárait, ha van ilyen a birtokukban, bocsássák a lap rendelkezésére – lehetőleg digitalizált formában – néhány mondat utalással arra, ki vagy mi látható a képen. A hagyományos formában megőrzött képek számítógépbe vitelét az iskola titkársága biztosítja.

► Namármost, kérdelem én tisztelettel (idézőjel nélkül), mennyire lehet súlyos egy középiskolai színjátszó diákegyüttes „befolyásoltsága”? Lehet, szerintem, nagy is meg kicsi is. Ha onnan nézzük, hogy ez alatt a 15 év alatt közel 1000 diák szerepelt benne, akkor nagy, ha pedig onnan, hogy ennek a gyakorlati haszna csak erkölcsiekben és szellemiekben mérhető, akkor (tekintetbe véve mikro- és makrotársadalmunk égre sikló értékvesztését) parányi.

Lehet választani. Még lehet. Meglehet, hogy pár év múlva már azt sem.

Mi meg csak tesszük a dolgunkat. Énekelve és táncolva s(z)órakoztatunk a szalagavatón. Musicalt és zenés vígjátékot játszunk gyakran. Igen, ez a műfaj az, amit jól lehet „fikázni”. Meg is teszi, akinek kedve van hozzá. Aki már próbálta, az kevésbé hajlamos rá. Ilyen ez a színház(asdi). Igaz, ez alatt a másfél évtized alatt játszottunk Shakespeare-t is, Csehovot is, montázsjátékot is, klasszikus és kortárs drámaírók műveiből, Petőfi-végeposzt is. Meg Weöres Sándort. Most éppen Vörösmarty Csongor és Tündéjét játssza a „középső” csapat. A bemutató és néhány előadás sikere alapján úgy döntöttünk, hogy néhány év kihagyás után ismét benevezünk a Jókai-napokra. Éppen a 45.-re az idén júniusban. A Kisgimiszt egy szerkesztett mesével szerepelt a Duna Menti Tavasz járási válogatóján. Na és a „nagyok”? A Hyppolit a szívünk csücske lett. Állíthatom, hogy feledhetetlen a csapat. Szinte kegyelmi időszak volt ez a próbafolyamat, együttjátszás, emberség, szeretet, barátságáradat! S mindemellett még szerethető előadás is született. Kulturális tékozlás, hogy ilyen keveset játszhattuk. Érdemes lenne átgondolni talán, hogy a jövőben (divatos szókapcsolattal élve) „merre toljuk el a prioritásokat”?

Kiss Péntek József

A lapban megjelenő írásokat és képeket a szerzők honorárium nélkül bocsátják a szerkesztők rendelkezésére.

A lap szerkesztését, tördelését, lektorálását és nyomdai előkészítését önkéntesek végzik, ugyancsak honorárium nélkül. Ha lehetőségeid megengedik, a nyomdai költségekhez való önkéntes hozzájárulásodat örömmel nyugtázzuk.

Köszönjük.

*

A **Komáromi Öregdiák**-ba szánt írásokat és egyéb közleményeket a

**Selye János Gimnázium, „Öregdiákok”,
94501 Komárno, ul. bisk. Királya 5**

vagy a jarnipot@gymhskn.edu.sk címre várjuk.

A **Komáromi Öregdiák** régebbi számai megtalálhatók az Interneten, a gimnázium honlapján érhetők el:

www.sjg.komarno.sk/oregdiak/kezdoo.htm

Komáromi Öregdiák – Hírlevél. Kiadja a Komáromi Magyar Gimnázium Öregdiákjainak és Tanárainak Baráti Köre. Belső használatra. A kiadásért felel: Dr. Bastrnák Ferenc.

Szerkesztőbizottság: Jakabné Lelkes Ilona, dr. Jakab István, Stirber Lajos, Szabóné Marosi Ilona, dr. Viola Pál.

Technikai munkatársak: Fehérné Kürthy Erzsébet, Kovács György, Bartal Mária.

Tördelés és nyomdai előkészítés: Lovász Gabriella. Nyomta a Komáromi Nyomda Kft.